

צילה = צילינק'ה

צילה = צילינק'ה כך קראתי לך.

היינו ידידות. אפילו טובות. החמאת לי. החמאתי לך. השם שלך כמו של אמא שלי.

עכשיו גם את לא איתנו – את גם שם בממלכת הנצח, במלכות שכולה תכלת שכולה מאז – ועכשיו עצומת עיניים – ונשימתך תמה.

רק על צחוקך המתגלגל מעומק הגרון – אדבר. זה בעצם מה ששבה את ליבי. כל חלק גופך העליון היה קופץ בצחוק הזה המיוחד לך – צחוק של פעמון הלב. הצחוק הזה לא התחשב בעצב הגדול שהיה לך – הצחוק הזה סיפר על המשפחה שלך כאן – על פני האדמה – הדור של הבנים, הדור של הנכדים, הדור של הנינים – והם המונים וטוב שכן. הצחוק הזה המשיך להתגלגל גם על העגלה שהתגלגלה לאט ובשקט על מדרכות הקיבוץ.

נו? כמה שנים אפשר להמשיך?

אף אחד לא יודע, גם את לא ידעת – אך כשנגמר הצחוק – תמה מסכת חיך הגדולה. אהבתי לפגוש אותך. אהבת לפגוש אותי –

עכשיו תמסרי דרישת שלום – לאהוביך – ואת מצאי את מקום מנוחתך תחת כנפי השכינה, מצאי לך פינה שקטה.

שנשיר לך? – לא עכשיו – עכשיו הם – המלאכים יזמרו לך בשקט.

וכל משפחתך יזכרוך באהבה וינצרו אותך בצרור החיים המלאים ויהיו שמחות הרבה שמחות. ואת שותפה מלאה –

מרשה... מסכימה...

ככה זה בחיים, ככה זה בחיי הנצח.

היי שלום – משרה'ליה שרון